

Lördagen den 11 Maj 1867.**Kammaren sammanträdde kl. 1 e. m.**

Justerades fyra protokolls-utdrag för den 10 dennes.

Föredrogs Riksdagens Kanslis den 10 dennes bordlagda förslag N:o 80 till den af Riksdagen beslutade skrifvelse till Kaptenen m. m., John Ericson.

Grefve Hamilton, Henning: Då Kammaren fattade beslutet att i en skrifvelse till John Ericson för honom uttrycka sin aktning och erkänsla, var jag med Kammarens tillåtelse frånvarande. Jag har således ingen rätt att tala å de då närvarandes beslut, och jag skulle i alla händelser ej hafva gjort det, då jag väl inser, att, sedan frågan en gång blifvit väckt, svårigheter skulle förefinnas att möta den med ett afslag. Emellertid tror jag mig icke öfverskrida min befogenhet, om jag uttalar den mening, att Kansli-Deputerades förslag till skrifvelse så till vida står i harmoni med det beslut, hvaraf det blifvit framkalladt, som båda synas mig grunda sig mera på en varm känsla, än på en mogen och lugn pröfning.

Mot detta förslag måste jag anmärka, dels att det är för långt, dels att det innehåller åtskilliga onyttiga uttryck, som säga annat och mer än de borde. För att ådagalägga detta, anhåller jag att få uppläsa Deputerades skrifvelse, och vid de särskilda punkterna framställa mina anmärkningar.

»Sveriges Riksdag har beslutit att gifva Eder, John Ericson, ett offentligt erkännande af sin högaktning och de förbindelser, hvaruti fosterlandet står till Eder. Med glädje och stolthet räknar Sverige Eder bland sina söner, med beundran har det Svenska folket erfårit och följt Edert snilles skapelser, Edert oförtröttade arbete i mensklighetens tjänst, Edra storartade uppfinningar både i fredens och krigets värf».

Utom det språkfel, att uppfinningarne ej kunna vara gjorda *i* utan *för* fredens och krigets värf, synas mig uttrycken i denna del alltför superlativa. Med ett fullkomligt erkännande af Herr Ericsons stora förtjenster, tror jag det likväl ej vore lämpligt, att Riksdagen i skrifvelsen till honom begagnar ordalag, som väcka föreställningen om en mensklighetens välgörare, eller en fosterlandets räddare. Vidare:

»Till dessa sednare hänföra vi i främsta rummet den, på hvilken vårt sjöförsvär nu är grundadt och hvarigenom Ni beredt oss en ny underpant för vår sjelfständighet och trygghet mot yttre våld».

Denna punkt förefaller mig särdeles oegentlig. Om den åsyftar uppfinningen af monitor-systemet, så är denna så långt ifrån att hafva beredt oss en ny underpant för vår sjelfständighet och trygghet mot yttre våld, att motsatsen snarare skulle kunna med skäl sägas. Vore denna uppfinning oss förbehållen, skulle förhållandet vara annorlunda, men då våra möjligen blifvande fiender utan tvifvel bättre än vi kunna förse sig med monitörer, i styrka och antal öfverlägsna våra, finner jag sannerligen intet betryggande deri, att vårt fordna sjöförsvaret blifvit odugligt, ja, att till och med våra fästningars kraft att motstå det nya anfallsmedlet kan sättas i tvifvel. Afser skrifvelsen åter de nya kanonbåtarna, är jag visserligen icke bland dem, som på förhand våga utdöma en uppfinning af John Ericson, men lika litet kan jag anse lämpligt, att Riksdagen uttalar ett gillande omdöme rörande ett vapen, som ännu icke finnes till, än mindre är pröfvadt och af Regeringen godkänt.

»Och under det Ni med jernfast vilja arbetat i det fremmande landet, den stora verkstaden för utförande af Edert snilles ingifvelser, har Ni aldrig glömt det land, som sett Eder födas; med frikostig hand har Ni lemnat det dyrbara vedermälen af Eder fosterlandskärlek, af Eder oafslätliga omtanke för dess ära och välfärd».

Bland de anmärkningar, som mot denna punkt skulle kunna framställas, vill jag inskränka mig till den, att under de åtta eller nio riksdagar, jag bevisat, jag icke har erinrat mig en enda, vid hvilken ej någon af talmännen på rikssalen uttryckt folkets tacksamhet för Konungens *oafslätliga omtanke för Rikets ära och välgång*; och att Riksdagen skulle till en enskild man, huru stora hans förtjenster än må vara, begagna samma uttryck, kan jag ej finna lämpligt. Ytterligare läses:

»Frukterna af Edert snille äro världens egendom, Edert namn tillhör tidehvarfvat, Eder ära är fosterlandets».

Äfven om man förbiser det onyttiga deri, att man här ställt mot hvarandra begrepp af fullkomligt olika art, såsom *tidehvarfvat* och *fosterlandet*, förekommer det mig mindre artigt att säga John Ericson, att hans namn tillhör tidehvarfvat, då en stor mans namn utan tvifvel lika mycket, ofta nog mera, tillhör efterverlden.

Skrifvelseförslaget fortfar:

»Mätte en allgod Försyn låta Eder länge lefva och verka för de stora ändamål, för hvilka Hon Eder utrustat, och mätte Eder lefnads afton blifva ljus och lyckosam!»

Detta är visserligen rätt vackert, men för mycket känsla och för vanlig tanke, för att lämpligen kunna sägas å Riksdagens vägnar.

Slutligen säges:

»Enligt Riksdagens beslut är denna skrifvelse på Riksdagens vägnar och i Svenska folkets namn undertecknad af oss, de båda Kamrarnes talmän och vice talmän, som skedde i Stockholm den Maj 1867».

Mot denna del af förslaget måste jag uttryckligen protestera. Hvad grundlagen bjuder Riksdagen att göra, det gör den i Svenska folkets namn, men grundlagen känner ej till någon korrespondens med enskilda personer, och då Riksdagen beslutat en sådan, må den ske, men endast med förbehåll, att Riksdagen skrifver å egna vägnar och i eget namn, ej i Svenska folkets, som dertill icke gifvit oss något uppdrag.

På grund af de anmärkningar, jag nu tagit mig friheten framställa, anhåller jag, att det föredragna skrivelseförslaget måtte blifva till Kansli-Deputerade återremitteradt. Jag väntar mig härvid det inkast, att det är lätt att göra anmärkningar, men svårare att sätta något lämpligare i stället. Detta medgifves villigt, och jag har ingalunda anspråk att kunna afgifva ett förslag, som ej behöfver rättelser, men för den händelse, att Kansli-Deputerade, vid en förnyad granskning af deras eget förslag, skulle önska veta, huru jag tänkt mig, att den ifrågasvarande skrivelsen lämpligare skulle kunna uppställas, har jag sammanfattat ett förslag, som åtminstone har den fördelen att vara kortare, och hvilket jag anhåller att få uppläsa.

»Sveriges Riksdag har beslutat att gifva Eder ett offentligt erkännande af sin aktning och af sina förbindelser till Eder. Om det land, som sett Eder födas, icke kunnat erbjuda ett tillräckligen vidsträckt verksamhetsfält för ett så omfattande snille, hvars skapelser varit egnade att komma hela Eder samtid till godo, har dock intet afstånd förmått slita de band, som fästa Eder vid fosterjorden. Sveriges folk har med glädje och stolthet följt Edra sträfvanden och erfarit Edra segrar. Å Eder sida har Ni med frikostig hand lemnat detta folk dyrbara bevis af Eder fortfarande kärlek till fäderneslandet, af Edert varma nit för dess väl.

Mottag derföre, John Ericson, de uttryck af Svenska Riksdagens aktning och erkänsla, hvilka, enligt dess beslut, vi, de båda Kamrarnes talmän och vice talmän, härmed till Eder frambara».

Skulle Kammaren bifalla den återremiss, jag begärt, torde detta förslag få åtfölja handlingarne till Herrar Kansli-Deputerades ompröfning.

Herr Fröman: Jag vågar hoppas, att Kammaren nogsamt inser alla de svårigheter, som varit förenade med det uppdrag, som, i detta hänseende, blifvit Kansli-Deputerade lemnadt. Det är en redan i och för sig sjelf svår uppgift, att uppställa en skrivelse från en sådan myndighet, som Riksdagen, till en sådan man, som Kaptenen Ericson — en skrivelse, som kommer att ådraga sig uppmärksamhet både på denna och andra sidan oceanen. Men ännu svårare blir denna uppgift, då de meningar, som skola tolkas, äro så väsendtligen skiljda, som händelsen är i detta fall. Å ena sidan hänförelsen för ett stort och frejdadt namn, men utan några betänkligheter i ena eller andra hänseendet; å andra sidan personer, hvilka, med erkännande af Ericsons förtjenster, hysa betänkligheter emot formen för den hyllning, som sålunda skulle gifvas den förtjente mannen, eller att detta skulle ske genom en skrivelse från Riksdagen. Om Kansli-Deputerade ej kunnat åstadkomma något skrivelseförslag, som tillvinner sig desse olika sinnade vederbörandes bifall, hoppas jag, att Deputerade få derför tillgodonjuta behörigt öfverseende. Deputerade hafva, i detta fall, ej någon författarefång; och äro tacksamme för de bidrag till det dem lemnade uppdragets utförande, som välvilligt lemnas. Följaktligen äro Deputerade äfven tacksamme emot den siste talaren för de af honom framställda anmärkningar, och i synnerhet derföre, att han gått så långt, att han lemnat ett utarbetadt förslag till skrivelsens lydelse. Men jag tillåter mig, i Deputerades namn, anhålla, att, om flere af Kammarens ledamöter hafva något att

anmärka emot Deputerades förslag, de då ville framställa dessa anmärkingar, på det att Deputerade, derest en förnyad behandling af frågan hos dem kommer att ega rum, må hafva så fullständig ledning som möjligt för skrivelseförslagets omarbetning.

Grefve af Ugglas: Jag har egentligen ej något att tillägga till hvad Herr Grefve Hamilton nyss yttrat, utan delar fullkomligt hans åsigt. Jag ville egentligen blott fästa Herrarnes uppmärksamhet på en omständighet, nemligen den, att, vid jemförelse mellan de båda skrivelseförslagen, det finnes mellan dem den skilnad, som efter mitt förmenande ger ett afgjort företräde åt Grefve Hamiltons förslag, att den af Kansli-Deputerade formulerade skrivelsen är mera omfattande, talar mera till känslan och är affattad kanske mera i mensklighetens än i fäderneslandets namn, då deremot den skrivelse, som Grefve Hamilton föreslagit, mera talar i fäderneslandets namn och bättre innebär ett erkännande af hvad John Ericson för detsamma utträttat. Det ligger således ett mera riktigt samband, en mera värdig hållning i det sednare och just derföre, att det, som yttras i detsamma, är mera koncentreradt, ligger kanhända deri mera värma. För den händelse, att ej några öfriga af Kammarens ledamöter skulle vilja hafva skrivelseförslaget återremitteradt, får jag yrka, att Kammaren nu måtte bifalla Grefve Hamiltons förslag; och jag får vördsamt anhålla om proposition på bifall till detta mitt yrkande.

Sedan öfverläggningen härefter förklarats slutad, samt Herr Grefven och Talmannen yttrat, att derunder hade yrkats, dels att Kammarren skulle, i stället för det af Riksdagens Kansli afgifna skrivelseförslag, antaga det af Grefve Hamilton upplästa förslaget, och dels att ärendet måtte till Riksdagens Kansli återförvisas; framställde Herr Grefven och Talmannen först proposition på bifall till Kansliets förslag, hvarvid svarades nej, och sedermera proposition på antagande af Grefve Hamiltons förslag, hvilken proposition med ja besvarades.

Föredrogs ånyo och bifölls Stats-Utskottets den 9 och 10 dennes bordlagda Utlåtande N:o 93, i anledning af väckt motion, om förändrade vilkor för lyftande af det statsbidrag, som blifvit anvisadt för åstadkommande medelst kanal och slussar af en förening mellan sjöarne vestra och östra Silen.

Föredrogs Stats-Utskottets den 10 dennes bordlagda Memorial N:o 92, med förslag till stadganden i Riksgälds-kontorets reglemente, angående de med ordinarië statsregleringen gemenskap egande utgifter samt de på Kontoret anvisade kreditiver och derifrån utgående riksdags- och revisionskostnader, aflöningar m. m., äfvensom angående Riksgälds-kontorets inkomster.

Herr vice Talmannen: Jag tager mig friheten hemställa, huruvida icke Kammaren torde finna lämpligt, att Stats-Utskottets ifråga-

varande Memorial N:o 92 föredrages så, att de särskilda paragraferna deri endast uppnämnas, men ej uppläsas, så vida icke uppläsning af någon särskild paragraf af någon Kammarens ledamot begäres, samt att efter Memorialets genomgående alla de paragrafer, som blifvit lemnade utan anmärkning, göras till föremål för en gemensam proposition.

Sedan Kammaren, uppå gjord proposition, härtill lemnat bifall, anmäldes och lemnades utan anmärkning:

§§ 23—56.

§ 57.

Herr Troilius: Till denna paragraf skulle jag vilja hafva gjordt ett litet tillägg. Der står: »Den uppkommande behållningen af trafikinkomsterna från Statens jernvägar skall till Riksgälds-kontoret ingå, och bör nämnda behållning, så snart räkenskaperna öfver trafiken för hvarje månad hunnit så afslutas, att densamma för månaden kan upp-gifvas, ofördröjligen till Riksgälds-kontoret levereras» etc. Jag skulle vilja hafva det tillägg gjordt till denna mening, att ordalydelsen blef »ofördröjligen och i den mån densamma blifver disponibel till Riksgälds-kontoret levereras». Det är nemligen ej gifvet, att, derföre att en månads räkenskaper blifvit afslutade, behållningen för månaden kan genast vara disponibel, och det af mig föreslagna tillägget torde derföre vara ganska väl af behovtet påkalladt.

Herr Wallenberg: Då slutet af ifrågavarande paragraf medgifver under vissa förhållanden återbetalning af redan levererade trafikmedel, kan jag för min del ej fatta, att trafik-styrelsen kan komma i någon dilemma, om Kammaren bibehåller hvad Stats-Utskottet i denna paragraf föreslagit. Det är ju dessutom alldeles solklart, att en inbetalning ej kan ske i annan mån, än för så vidt medlen dertill äro disponibla. Af dessa skäl och på det att icke Kamrarne måtte stanna i olika beslut i en redaktionsfråga får jag påyrka bifall till Stats-Utskottets förslag.

Herr Troilius: I fall man af ordalagen i Utskottets Betänkande vågar draga den slutsats, att trafik-styrelsen derigenom blifvit berättigad att redovisa för de inflytande trafikinkomsterna, endast i den mån dessa blifva disponibla, så har jag ej vidare något att anmärka mot ifrågavarande paragraf.

Öfverläggningen förklarades slutad; hvarefter Herr Grefven och Talmannen yttrade, att, då Herr Troilius afstått från sitt först gjorda yrkande, erfordrades ej någon särskild proposition å den ifrågavarande paragrafen.

§ 58 anmäldes och lemnades utan anmärkning.

§ 59.

Grefve Hamilton Henning: I den nu uppnämnda § 59 ber jag att få anmärka ett tryckfel. Der står: likaledes skall hela det till jemna hundratusental uppgående belopp af 1865 års bankovinst, eller en million åttahundratusen Riksdaler, under år 1868 till Riksgälds-kontoret öfverlemnas». Riksdagen har dock förut beslutit, att 1865 års bankovinst skulle redan 1867 till Riksgälds-kontoret öfverlemnas och siffran 1868 torde derföre böra ändras till 1867.

Grefve af Ugglas: Jag har blifvit förekommen af Herr Grefve Hamilton. Jag hade endast velat anmärka det tryckfel, som redan blifvit af honom påpekadt. Det har tillkommit genom slarf vid sättningen och slarf vid korrekturläsningen.

Efter härmed slutad öfverläggning, gjordes proposition derå, att det i paragrafen genom tryckfel tillkomna årtalet 1868 skulle rättas till 1867; hvilket bifölls.

Sedan §§ 60, 61, 62 och 63 härefter blifvit uppnämnda och lemnade, utan anmärkning, framställdes proposition på godkännande af samtliga de i Memorialet föreslagna reglementsparagraferna; och blef denna proposition med ja besvarad.

Föredrogs och bifölls Stats-Utskottets den 10 dennes bordlagda Memorial N:o 97, med förslag till affönings- och pensions-stater vid Riksgälds-kontoret samt med förteckningar å nämnda Kontors fordringar och skulder samt å de derstädes inestående anslag och lån.

Föredrogs men begärdes af flere ledamötar ånyo på bordet Stats-Utskottets den 10 dennes bordlagda Memorial N:o 98, angående den under innevarande riksdag verkställda statsreglering och de för bestri- dande af Riksgälds-kontorets utgifter erforderliga bevillningar.

Föredrogs men begärdes af flere ledamöter ånyo på bordet Riksdagens Kansli-Deputerades den 10 dennes bordlagda Utlåtande N:o 7, i fråga om åtgärder för riksdagsförhandlingarnes tryckning och tillhandahållande åt allmänheten vid en blifvande riksdag.

Föredrogs men begärdes af flere ledamöter ånyo på bordet Andra Kammarens den 10 dennes bordlagda protokolls-utdrag N:o 365, med delgifvande af Kammarens beslut i anledning af dess Enskilda Utskotts Betänkande N:o 43, angående förslag till reglementariska föreskrifter för Riksdagen.

Föredrogs Herr Hasselrots den 10 dennes bordlagda Memorial, angående en underdånig anhållan hos Kongl. Maj:t, om eftergift af hela passagerareafgiften för färden å Statens jernvägar för de Svenskar, som ännu deltaga uti innevarande års internationela sångtävlan i Paris.

Grefve af Ugglas: Motionären har uppgifvit — jag mins ej rätt om i sjelfva motionen eller eljest särskildt — att denna fråga redan blifvit dragen under Kongl. Maj:ts pröfning, och att trafik-styrelsen inkommit med utlåtande öfver det, som han här föreslagit. Under sådana förhållanden hemställer jag till motionären sjelf i främsta rummet, och till Kammarens ledamöter i öfrigt, huruvida det kan anses lämpligt och Riksdagen värdigt, att vilja ingripa i en sådan rent administrativ fråga som denna. Jag fruktar nästan, att motionären sjelf ej rätt tänkt sig alla de konsekvenser, hvar till ett bifall till hans motion skulle kunna föranleda. Så till exempel skulle alla industriidkare och framför allt alla arbetare, hvilka ville besöka expositionen, kunna framkomma med enahanda anspråk att få resa fritt på Statens jernbanor och det blefve då naturligtvis ej möjligt att vägra en sådan begäran. Jag tror derföre att det både för principens och konsekvensernas skull vore fördelaktigast, om motionären toge tillbaka sin motion; sker ej det, så får jag för min del yrka afslag å densamma.

Herr Troilius: I anledning af den nu förevarande motionen ber jag att få upplysa, att för någon tid sedan inkom till Kongl. Maj:t, från centralkomitén för sångarfesten i Paris en hemställan om någon lindring i resorna på jernväg för de sångare, som ännu besöka festen. Denna skrifvelse blef af Civil-departementet remitterad till trafik-styrelsen, och styrelsen har i utlåtande, som blifvit i dessa dagar afgifvit, tillstyrkt att, i likhet med hvad vid åtskilliga andra tillfällen egt rum, de resande skulle få färdas fram och åter mellan Stockholm och Malmö för halfva priset. Civil-departementet har förmodligen ej velat röra vid detta ämne förr, än det visat sig, huruvida det blefve allvar af med det tillämnade sångartåget eller icke, och trafik-styrelsen har å sin sida ej ansett sig böra göra större medgifvanden i detta fall, än som förut beviljats vid ungefär enahanda förhållanden. Såsom visserligen ej direkt hörande till denna sak, men dock ej för ämnet fremmande, ber jag att få meddela, att, enligt en trafik-styrelsen tillhandakommen skrifvelse från Svenska konsuln i Lybeck, någon rabatt ej medgifves sångare, som resa till den Parisiska musikfesten, på hvarken Tyska eller Franska banor; men att extra tåg med nedsatta priser äro ordnade att afgå en gång i veckan från Berlin till Paris. I förbindelse med dessa tåg stå andra, öfver Lübeck-Lüneburg och Lerthe, med hvilka ej följa andra än andra och tredje klassens vagnar och å hvilka tåg biljettpriserna från Lübeck. tur och retur till Paris, uppgår för andra klass till omkring 78 R:dr och för tredje klass omkring 39 R:dr. För den händelse att motionen skulle blifva remitterad till något Utskott, torde dessa uppgifter kunna tjena Utskottet till någon ledning.

Herr Hasselrot: Jag får den äran att för Kammaren tillkännagifva, att jag ej har någon anhörig eller någon bekant bland de unga

män, som ämna sig i sommar till sångarfesten i Paris. Jag har ej heller blifvit af någon uppmanad att väcka ifrågavarande motion, utan jag har framkommit med densamma af egen drift och ledd endast af en varm känsla för det vackra mål, hvars lättare ernående jag med densamma åsyftat. Då jag visste, att man öfverallt i utlandet vidtagit åtgärder för att underlätta resan till Paris för sångarskarorna, syntes det mig äfven billigt, att vi i vårt land gjorde något för att vår ungdom lättare blefve fortskaffad på sin sångarfärd. Då jag väckte denna motion, kände jag redan det Utlåtande, som trafik-styrelsen afgifvit och som Herr Troilius nyss omnämnt, och jag visste, att i detsamma ej blifvit tillstyrkt mera, än nedsättning af halfva passagerareafgiften; jag tog med anledning af detsamma för gifvet, att Kongl. Maj:t ej kunde bevilja större nedsättning än hälften och jag vände mig derföre till Riksdagen, för att hemställa, huruvida den ej skulle finna skäligt och billigt, att Staten skänkte efter hela beloppet. Företaget är ju en fullkomligt nationel sak och vår ungdom har ej kunnat inlåta sig deri, utan att sjelf åtaga sig stora uppoffringar och kostnader. Här hafva visserligen på flera ställen i landet blifvit öppnade subskriptioner för insamlande af medel till bekostande af utgifterna för deras färd; och ehuru vi hafva allt skäl att hoppas, det dessa subskriptioner skola hafva god framgång, torde de dock ej blifva tillfyllestgörande. Det har derföre synt mig billigt och rätt, att Riksdagen hos Kongl. Maj:t hemställde, att vår ungdom finge resa fritt genom Sverige på denna sin märkliga färd. Skulle likväl den önskan, jag här uttalat, ej i denna form, hvari densamma blifvit framställd, vinna understöd af någon ledamot af Kammarerna, är jag för min del villig att lyda den förste värde talarens råd att återtaga motionen, glad i medvetandet af att hafva sökt, för så vidt på mig ankommit, att medverka till ett lyckligt resultat af våra sångares sträfvan.

Herr Hasselrot: Då jag af den tystnad, som är här rådande, finner att, ingen af Kammarernas ledamöter delar min mening, så får jag härmed återtaga min motion.

Efter härmed slutad öfverläggning, hemställde Herr Grefven och Talmannen, huruvida Kammarerna bifölle Herr Hasselrots nu gjorda anhållan att få återkalla sitt ifrågavarande förslag.

Ropades ja.

Herr Grefven och Talmannen tillkännagaf, att, då det, för Riksdagens afslutande inom den i grundlagen bestämda tid, ansetts vara af högsta vikt, att Stats-Utskottets denna dag för andra gången bordlagda Utlåtande N:o 98 så skyndsamt som möjligt företoges till afgörande, hade Talmannen öfverenskommit att, i likhet med hvad vid flera föregående riksdagar under likartade förhållanden egt rum, låta utfärda kallelser titl Kamrarnes sammanträden i morgon Söndag kl. 6 e. m.

Anmälades och bordlades Stats-Utskottets Memorial:

N:o 94, i anledning af återremiss å Utskottets Utlåtande N:o 19, angående Rikets Ständers år 1866 församlade revisorers berättelse om granskningen af de under Kongl. Kommers-kollegii förvaltning ställda fonder;

N:o 95, med förslag till stadganden i Riksgälds-kontorets nya reglemente, angående uppbörden och redovisningen af de till Riksgälds-kontoret ingående bevillnings- m. fl. medel;

N:o 96, med förslag till de sista afdelningarne af det nya reglementet för Riksgälds-kontoret;

äfvensom Lag-Utskottets Utlåtanden:

N:o 79, i anledning af återremiss af Utskottets Utlåtande N:o 44, i den del, som angår väckt motion, om ändring af 51 § Konkurslagen; och

N:o 80, i anledning af väckt motion, om upphäfvande af konsistoriernas rätt att missivera obefordrade prester och af den s. k. jus indigenatus.

Herr Björck: Då jag förut af sjuklighet varit ganska mycket hindrad att bevista Kammarens öfverläggningar, hade jag visserligen bort känna mig uppfordrad att nu öfvervara desamma intill deras slut. Men enskilda angelägenheter af vigt föranleda mig att hos Kammaren värdsamligen anhålla om ledighet från riksdagsbestyren från nästa veckas början till riksdagens slut.

Denna anhållan bifölls.

Kammaren åtskiljdes kl. 2 e. m.

In fidem
O. Brakel.